SORIN CERIN

ÎNCEPUT
ȘI
SFÂRȘIT
-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Început şi sfârşit – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Început şi sfârşit : poeme filosofice / Sorin Cerin.
- Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-094-6

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-094-6

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- ÎNCEPUT ȘI SFÂRȘIT-
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- ÎNCEPUT ȘI SFÂRȘIT-
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- ÎNCEPUT ȘI SFÂRȘIT-
-Poeme filosofice-

1) Început și Sfârșit

Destinul este o întrupare,
a unui alt Timp,
decât cel Etern al Nemuririi,
care a reușit,
să ia forma Clipelor,
irosite pe nedrept,
în Fântâna secată a Cunoașterii,
și a decis,
în cele din urmă,
să rămână încremenit,
simultan,
în Întreaga multitudine de Forme,
al căror Fond,
să fie privirea în ansamblu,
a Clipelor celuilalt Timp,
aflat doar în Eternitatea fiecărei Clipe în parte,
născând Iluzia Mișcării,
alături de Început și Sfârșit.

2) Unicitate

Nu există Adevăr,
care să nu poată avea un Opus,
într-o Lume a Binelui și Răului,
decât Adevărul Absolut,

ce nu se coboară aici,
și care este o față,
a Lui Dumnezeu,
ce nu va fi niciodată,
creată,
după chipul și asemănarea,
Omului mărginit,
de logica bivalentă,
odată ce reprezintă Nesfârșirea,
prin Unicitatea sa.

Iată de ce,
Dumnezeu nu putea crea Omul,
după chipul și asemănarea Sa,
iar cel care a făcut-o,
nu poate fi un Dumnezeu adevărat.

3) Imperfecțiunea Perfecțiunii

Conștiința,
este trandafirul al cărui țepi,
au o relevanță mai mare decât petalele,
fiindcă înțeapă de fiecare dată Greșeala,
chiar și dacă aceasta,
aparține propriei sale Creații,
care nu poate fi perfectă,
fiindcă Lumea în ansamblul ei,
există numai prin,
Imperfecțiunea Perfecțiunii,

Întâmplării Neîntâmplătoare,
cum Totul,
este un Hazard controlat,
de Adevărul Absolut.

4) Scopul de a crea Iluzia

Libertatea,
este un concept al Permisivității,
în mod fals,
fiindcă Totul,
nu poate fi eliberat de propriul său Sine,
decât dacă se autodistruge,
și totuși,
fără Iluzia Libertății,
nu poate exista Iluzia Cunoașterii,
pe care pretindem,
că o Conștientizăm,
ca Realitate.

Iată de ce,
atunci când Evenimentul Primordial,
a spart Oglinzile Paralele,
ale Adevărului Absolut,
al Marii Contemplări Universale,
sau a Cunoașterii în Sine,
a făcut-o cu Scopul,
de a crea Iluzia.

5) Odată cu eliberarea de noi înșine

Chiar dacă suntem Iluzie,
Sensul nostru,
este să tindem spre Adevăr,
indiferent cui ar aparține acesta,
în Societatea de Consum,
a Sfinților unor Icoane,
ale Deșertăciunii,
care ne propovăduiesc,
o Lume de Apoi,
al cărei Infern se află,
pe Pământul întrupărilor noastre,
efemere,
al cărui adevărat Scop,
îl cunoaște,
doar Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient din noi,
care ni-l va desluși,
odată cu eliberarea de noi înșine.

6) Mai aproape de Perfecțiune

Rătăciți,
prin propriile noastre Urme,

de dincolo de Timp,
când ne reflectam,
în Oglinzile Paralele ale Cunoașterii,
de dinainte de a se naște Iluzia,
prin Instinctul rămas neatins,
fiindcă se reflecta,
în interiorul nostru,
și nu în exterior ca și Cunoașterea,
ale cărei Oglinzi s-au spart,
născând Iluzia ei,
încercăm să ne găsim,
calea spre Absolut,
fără să realizăm că astfel,
aducem,
din ce în ce mai aproape de Perfecțiune,
Infernul acestui Lumi.

7) Până la ultima sa picătură

E-atât de multă Lumină Divină,
în floarea sufletului tău,
încât petalele Zâmbetului,
îți fac Răsăriturile să înflorească,
pe fruntea unei Zile,
ruptă din Marea Contemplare a Universului,
care va rămâne,
numai a noastră,
pentru todeauna,

scăldată de Energia Cosmică,
a Prezentului Etern,
prin care ne vom contopi,
în Lacrima limpede a Iubirii,
din care vom bea,
Adevărul Absolut,
până la ultima sa picătură,
de Destin.

8) Rămân mereu închise

Orizonturi încarcerate,
în Pustiurile de Cuvinte,
ale Înțelepciunii,
cad greoi,
peste trupurile Ochilor Orbi de Cer,
care-și deschid larg pleoapele Furtunilor de Vise,
pe care ni le stârnesc,
Clipele irosite de Singurătate,
pe scenele pustii,
ale Amintirilor din Viitor,
unde nu mai joacă nici un Gând,
oricât de neînsemnat ar părea,
în fața porților masive,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care rămân mereu închise,
Adevărului Absolut.

9) Magia Viselor Primăverii

Mi-am descoperit,
rădăcinile Adevărului Absolut,
răsfirate prin Țărâna întrupării,
abia atunci când am simțit,
pentru prima oară,
fiorii Iubirii,
înfloriți odată cu Magia Viselor Primăverii,
din Ochii tăi de Cer,
care nu putea fi explicată,
de Gândurile surde,
ale Destinului,
care oricum nu ar fi auzit,
întrebările noastre,
răvășite de Sângele înfierbântat al Cuvintelor,
care se prelingea pe fruntea Eernității Clipei,
în care vroiam să rămânem,
pentru totdeauna.

10) Timpul Singurătății

Am căzut în Clipa,
care ți-a închis porțile,
Iubire,
fără să mai am puterea,
să întreb,

de ce?,
după ce a alergat cu mine,
de mine însămi,
către capătul unui Univers,
al Disperării,
din care am primit în fiecare zi,
câte o porție amară,
din Timpul Singurătății,
pe care nici Cimitirele de Cuvinte,
nu-l mai căutau,
vreodată,
la terapia intensivă a Speranțelor,
unde se afla în comă profundă,
de mai bine de o Eternitate.

11) Și-a văzut pentru prima oară Umbra

Câte poduri de Vise,
mai trebuie să traverseze Sufletul,
până când își va regăsi liniștea,
avută în Amintirile Viitorului,
de care s-a rătăcit,
prin propria sa naștere?,
atunci când și-a văzut,
pentru prima oară Umbra,
în Ochii de Cer ai Luminii Divine,
unicii prin care puteam vedea,
și acum,

Adevărul Absolut,
al Iubirii,
dacă nu ne-ar fi acoperiți,
de vălul opac,
al Iluziilor Vieții și Morții.

12) Primită în dar de la Marea Contemplare Universală

Existența,
și-a tăiat venele Cuvintelor,
din care au țâșnit,
sângele incolor al Înțelesurilor,
ce nu avea corespondent,
în nici unu dintre lucrurile pe care le cunoaștem,
ca fiind supusele Lumii,
iar pentru a le clădi pe toate acestea,
a trebuit să-și găsească un Sens,
pe care încă crede că l-a aflat,
în Iluziile Vieții și Morții noastre,
după ce a dat naștere,
Evenimentului Primordial,
care să-i spargă,
Oglinda Cunoașterii Adevărului Absolut,
al Nemuririi,
primită în dar,
de la Marea Contemplare Universală.

13) Ce sălășluiesc în noi și prin noi înșine

Nu există Iluzia unui Sine,
cum suntem noi,
care să nu fie copia identică,
al unui alt Sine,
ce există,
pe Lumea Adevărului Absolut,
al Nemuririi,
și care ne așteaptă,
cu Orizonturile pline de Iubire,
să-și reîntregească,
Sensul pentru care a fost lăsat,
de Marea Contemplare Universală,
a Energiilor Cosmice,
a Spațiilor și Timpilor,
ce sălășluiesc în noi și prin noi înșine.

14) Ne va împărtăși Pacea cu noi înșine

Atunci când vom rupe,
talazurile Iluziilor Vieții și Morții,
întreg Oceanul din noi,
care va vui a Libertate,
se va revărsa credincios,

Universului Iubirii,
în care nu a putut ajunge până atunci,
peste Tărâmul Adevărului Absolut,
unde unica strălucire,
va fi Întunericul orbitor al Luminii Divine,
care ne va împărtăși Pacea cu noi înșine,
pe malurile râului fără sfârșit al Iubirii,
care ne va spăla Tălpile Clipei Eternității,
în care ne vom afla,
pentru veșnicie.

15) Înțelepciunea Nemărginită a Energiei Cosmice

Numai din Întunericul profund,
vei afla Iluminarea,
Luminii Divine,
care va aduce Pacea fără de sfârșit,
a luptătorului din tine,
cu Iluziile Vieții și Morții,
ce încă mai cred,
că ți-au schimbat Menirea,
Adevărului Absolut,
al Marii Contemplări Universale,
care te-a lăsat în pustietatea Gândurilor acestei Lumi,
să binecuvântezi,
Finitul alături de Infinit,
Jertfa alături de Onoare,

Fericirea alături de Suferință,
pentru ca Înțelepciunea Nemărginită a Energiei Cosmice,
a Timpilor și Spațiilor,
să se răsfrângă și asupra,
Inconștientului ce se vroia Conștient.

16) Spre Pacea și Liniștea Eternității

Erau atât de încremenite,
Timpul și Spațiul Ochilor tăi de Cer,
încât au cerut,
Luminii Divine a Cuvântului Primordial,
să dezlege Energia Cosmică a Gândului,
din care să rodească,
Apa Nemuririi,
pe care să o bem,
picătură cu picătură de Fericire,
pe care să plutească,
florile de Lotus ale Iubirii,
împreună cu noi,
printre valurile Înțelepciunii,
pe care să le dăruim,
spre Pacea și Liniștea Eternității,
Adevărului Absolut al Sufletelor noastre.

17) Ochii Lacrimilor de Cer

Mănuși însângerate,
purtate,
de Apusul Cimitirelor noastre de Cuvinte,
peste mâinile Zidurilor,
care ne despart,
Privirile grele și însingurate,
ale Întunericului,
rece și perfid,
prin care nu ne mai puteam atinge,
nici un Sentiment,
oricât de neînsemnat,
ar fi fost acesta,
în Ochii Lacrimilor de Cer,
ai unei Amintiri.

18) Roua Cimitirelor de Cuvinte

E atâta poezie,
în ridurile săpate,
de tristețea Amintirii,
printre trandafirii mușcați,
de Cerul Sentimentelor,
din Privirea ta,
încât până și Lacrimile,

Oceanului Singurătății,
ne-au secat,
pe roua Cimitirelor de Cuvinte,
băută în cănile de pustiu,
care acum,
ni se sparg,
la tâmplele unor Vise,
unde se făcea că am fi alături,
de Eternitatea Clipei,
regăsită în Amintirile Viitorului din noi,
pe care ni le-au pierdut Iluziile Vieții și Morții,
la crâșma Hazardului unei Predestinări,
pentru totdeauna.

19) Sinele Său ar fi Iubire?

Aș avea atât de multe să îți spun,
despre Libertatea de a fi,
a Predestinării,
încât mi-e teamă,
să nu supăr Iluziile Vieții și Morții,
ce ne-au zăvorât porțile Nesfârșirii,
Privirilor,
lăsându-ne să credem,
în Păcatele Originare,
ale neputinței unui Dumnezeu,
care n-ar fi trebuit,

să lase greșeala de a Iubi,
ca fiind un Rău al acestei Lumi,
odată ce el ne spune,
că Sinele Său,
ar fi Iubire?

Dar noi,
care n-avem voie să iubim,
întotdeauna,
Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient din noi,
ce suntem?

20) Electricitate

Țărână din Țărână,
Lacrimă din Lacrimă,
Durere din Durere,
Joc din Măsluire,
Adevăr din Minciună,
Iubire din Ură,
ne dăruiesc Iluziile Vieții și Morții,
pe străzile prăfuite ale Clipelor,
irosite pe Nimicul,
din buzunarele Timpului,
Destinului nostru,
pierdut în prăpastiile adânci,

ale Deșertăciunii,
unde ni s-a rănit Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
prin cioburile Oglinzilor Paralele,
ale Unui Dumnezeu,
narcisist,
ce ar fi vrut să fugă de Singurătate,
răstignindu-ne pe noi,
pe stâlpii Păcatelor Originare,
creați ca să mintă,
că ar susține firele de electricitate,
ale Luminii Divine,
ce sunt conectate,
la fiecare casă a Întunericului,
unde încă ar mai exista Suflete,
care să iubească.

21) Nu poate exista fără noi

Aripi de Cuvinte,
decăzute din drepturile Cerului,
părăsesc frânte altarele Zborului,
la care am învățat să murim.
cu fiecare Clipă,
dezrădăcinată din Eternitatea,
unei Iubiri,
din trupul căreia,

am fost răpiți,
undeva-cândva,
de Durerea atât de Singură,
a unui Dumnezeu,
încât avea nevoie,
de Zâmbetele noastre,
pe care să le încremenască,
în Ochii împietriți,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
care și acum își caută în zadar,
Fericirea,
ce nu-și va putea regăsi,
niciodată,
Iubirea,
care nu poate exista,
fără noi.

22) Capcana unei Iluzii a Fericirii

Îți mai amintești Eternitate,
când mi-ai spus,
cât de adânc poate muri,
Răsăritul Sângelui,
Adevărului Absolut,
din venele Universului,
ce cade în capcana,
unei Iluzii a Fericirii?,

ce-și clădește palate întregi de Promisiuni,
cu mistria Întunericului,
ce pare a-și fi pierdut Norocul,
la loteria unui Destin al Nimănui?,
care înșelase Lumina Divină a Privirii tale,
cu Cimitire întregi de Cuvinte,
care nu mai aveau,
nici o valoare,
înaintea Iubirii,
care nu poate primi scuze,
din partea nici unui Vis,
care a părăsit-o.

23) Fără să ne amintim cu adevărat

Fântânile secate de Gândurile părăsite,
ale unei Amintiri,
scrijelesc cu unghiile descărnate ale Zilelor,
mormântul Adevărului Absolut,
al Străinului Subconștient,
al Iubirii,
în care încă mai speră,
să poată găsi,
mirodeniile caravanelor de Priviri,
care ni s-au pierdut,
în deșertul Ochilor de Cer,
devenit tărâmul de nepătruns,

al Iluziei Morții,
în care,
ne-am regăsit,
pe moment,
Amintirea Viitorului,
fără să știm,
cu adevărat,
cine anume suntem,
am fost sau vom fi,
vreodată.

24) De pe tărâmurile Infernului
Plouă cu orgolii,
peste imensitatea Nefericirii,
unde Lacrimile Întrebărilor,
nu primesc niciodată răspunsurile,
Iubirii,
prelinsă pe frunțile încruntate ale unor Vise,
care o confundă,
cu sudoarea Iluziilor Vieții și Morții,
pe care ne-o beau Destinele,
în cănile de pustiu ale Drumurilor,
ce străjuiesc mereu,
Cimitirele de Cuvinte,
pe care le adresăm zilnic,
falsei Fericiri,
de pe tărâmurile Infernului,
despărțit de Adevărul Absolut,

al Străinului Subconștient,
pe care nu-l vom cunoaște niciodată,
în această Existență.

25) Ziduri ruinate de Cuvinte

Însoțit de mine însumi,
mă îndrept,
către Adevărul Inimii tale,
încercând să-i deslușesc,
Lacrimile Zilelor,
care strigă surd către Iluzia Mântuirii,
din noi,
să se facă Lumină Divină,
pe drumurile prăfuite ale Întunericului,
pe care le traversăm,
căutându-ne cu înfrigurare,
Țărmul Iubirii,
pe valurile reci și indiferente,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe crestele cărora,
încă ne mai plutește în derivă,
barca Destinului,
ale cărei vâsle,
le-am pierdut în Oceanul fără margini,
ale Zidurilor ruinate de Cuvinte,
pe care ni le-a adresat zilnic,
Deșertăciunea.

26) Gardianul Suferinței

Ne-am întrupat în carnea Cuvântului,
sperând la cărămizile unei fraze,
întreaga Iluzie a Vieții și Morții,
ce ne-a fost dată,
să o respirăm,
stând sub ghilotina Întâmplării Neîntâmplătoare,
a unui Destin,
rupt din Singurătatea Nemuririi,
a unui Dumnezeu,
care ne-a dăruit îndeajuns de multe Păcate Originare,
încât să nu le mai poată duce,
nici unele din Clipele noastre,
irosite pe nedrept de Timpul,
care abia a devenit,
gardianul Suferinței.

27) Tren de Zile

Obosit de-atâta zăpadă,
de Înțelesuri glaciare,
am încercat să sparg gheața trupului,
Iubirii,,
care stătea încremenită,

înaintea Trenului de Zile,
vrând să se sinucidă,
pe calea ferată a Destinului nostru,
unde era cât pe ce să o calce,
roțile Zorilor Despărțirii,
de noi înșine,
care ne inundau,
din ce în ce mai apăsător,
Destinul,
până când am înțeles,
că întreg sângele Orizonturilor,
ni se scurse pe frunțile Privirilor,
căzute în podurile palmelor Singurătății,
pe care nu mai traversau,
nici unele dintre Cuvintele,
pe care le adresam,
deseori,
Iubirii.

28) Trafic de influență și abuz de putere

Zbor de plumb,
primit în dar,
de la Păcatele Originare,
ce nu vor să trecem,
peste noi înșine,
desfăcându-ne larg aripile Libertății,

Cuvântului Facerii,
izgonit din Paradisul,
Liberului Arbitru,
în Infernul Iluziilor Vieții și Morții,
pe care suntem obligați să-l întreținem,
cu toate suferințele și greșelile noastre,
fără de care,
Lumea bolnavă,
după mila unui Dumnezeu corupt,
care face trafic de influență și abuz de putere,
cu Lacrimile din Icoanele Sufletelor noastre,
n-ar mai exista.

29) Pentru cămașa unei Iubiri

Zaruri de Sentimente înpietrite,
aruncate în grabă,
pe cimentul rece al Cuvintelor,
călcate de pașii istoviți ai unor Amintiri,
ce-abia mai pot să înainteze,
către noile Vise,
pe care le țes,
Răsăriturile însângerate ale Singurătății,
pentru cămașa unei Iubiri,
pe care ar dori să o purtăm
dincolo de Timp,
la altarul Eternității Clipei,

pe care ne-o va dărui,
Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
după ce va reuși să ne elibereze,
de sub povara,
Iluziilor Vieții și Morții.

30) Întunericul unui Dumnezeu orbitor

De când existăm,
în Cuvânt,
trebuie să ne ascundem,
de frazele care ne-ar reprezenta,
Iubirea,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care sălășluiește,
în sângele ofilit de Genele unui Dumnezeu,
al Singurătății,
trandafirilor Existenței,
care ne înțeapă Amintirile Viitorului,
cu noi înșine,
ce nu vom ști,
nicidodată,
cât de multă sfințenie,
și Lumină Divină a Iubirii,
putem fi,

alături de masca mortuară a Lumii,
sculptată din gheața,
Păcatelor Originare,
care ne-au fost dăruite,
de Oglinzile trucate ale Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a ilumina cu suferințele noastre,
Întunericul unui Dumnezeu orbitor,
numai prin noi înșine.

31) Prostituție intelectuală

Litere de foc ard averile Cuvintelor,
punându-le să cerșească îndurare,
fiecărei Zile,
pe care au îngânat-o,
cu energiile Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le stăpânesc,
de dinainte de a primi Timpul,
ca argat pe domeniile lor,
transformate în Lumea,
Societății de Consum,
atât de multă Moarte,
pe care o trăim,
încât până și Clipele,
irosite în van,
ale Credințelor imaginare,
au decis să nu se mai supună,

cărnii Viselor perfide,
ale Prostituției intelectuale.

32)Adevărata Mântuire

Florile Zâmbetelor,
din vaza Privirilor noastre,
au ajuns să se ofilească,
sub răceala Cimitirelor de Cuvinte,
pe lângă care ne plimbam,
Fericirea,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ce nu vroia să înțeleagă,
depărtarea dintre Timpul,
care-și irosea Clipele pe nimic,
și Eternitatea din Ochii de Cer,
ai Seninului,
din care ne croiam,
cămașa Zilelor ce urma să le adăpostim,
în Focul Sacru al Legământului cu Moartea,
în care ne regăseam,
adevărata Mântuire,
de noi înșine,
iubind.

33) Iluziile Visului

Lacrimile Destinului Stelei,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
din Inimile Gândurilor,
vor să ne spele de Iluziile Visului,
căzut în mocirla Întrupării,
despre care credem,
că ar da strălucire Întunericului,
ștergându-i praful Uitării,
cu mătura falsă,
a Cuvântului Facerii,
dar uităm adesea,
de Iluzia Morții,
al cărei Non-Sens Existențial,
este să reducă totul,
la Cimitirele de Priviri,
care ne iscodesc,
pe străzile dezmățului de Clipe,
ale Vieții noastre.

34) Redus la o Clipă

Oare de ce Lumina Divină,
ne-a lăsat Pașii temuți,
ai Iluziilor Morții,
să ne înveșmânte cu energiile lor false,

legământul,
pe care orice suflet,
ar trebui să-l aibe cu Iubirea,
al cărei Întuneric,
este mai strălucitor,
decât toate Frumusețile,
și Măretiile orbitoare,
ale Universului știut de noi,
vreodată,
al cărei Timp Etern,
redus la o Clipă,
se măsoară doar în Dragoste,
față de Steaua Luminii Divine,
a cărei strălucire,
este de dinainte de Destin,
Lacrima Adevărului Absolut,
care se va prelinge,
și pe fețele Destinelor noastre,
undeva-cândva,
lăsându-ne să-i bem,
întreaga energie a Universului,
pentru a ne identifica,
cu Amintirea Viitorului nostru.

35) Visele Viitorului

Ferestre de Amintiri,
zac sparte,

pe asfaltul Iluziilor Vieții și Morții,
în cioburile cărora ne tăiem Destinele,
care trec abătute și grav bolnave,
pe străzile Deșertăciunilor,
pline de catedralele somptuoase,
ale Crimelor Non-Sensului Existenței,
din care suntem obligați,
să ne croim,
Visele Viitorului,
după chipul și asemănarea,
Suferințelor și Amăgirilor,
noastre.

36) Într-un alt Spațiu și Timp

Rădăcini amare
slujesc Credințele debusolate,
ale crimei de a exista,
liberi și nepăsători,
față de Iluziile Vieții și Morții,
care ne leagă Ochii Conștiinței,
cu perdelele Suferințelor,
în spatele ferestrelor Amăgirii,
străjuite cu gratiile unor Vise,
care ne țin captiv,
Străinul Subconștient, al Adevărului Absolut,
unicul în măsură să ne spună,
povestea netrucată a Destinului nostru,

de dinainte de Lumea Iluziei,
când existam într-un alt Spațiu și Timp,
în Amintirea Viitorului nostru.

37) O față a Luminii Divine

Iluzia ne deslușește Moartea și Viața,
cu un chip atât de deformat,
în Oglinzile paralele ale Cunoașterii,
încât Sinceritatea,
ajunge să folosească,
doar Cimitire de Cuvinte,
atunci când vrea să atingă,
fruntea plină de Stelele Clipelor,
ce par a fi irosite de Existență,
din sufletul Timpului,
care este cernut,
prin sita deasă a Iluziei,
atât de profund,
încât ne apare,
ca fiind cu totul altceva,
decât ce este el în realitate,
o Energie,
la fel ca și Moartea,
ce este o față a Luminii Divine,
prin care ajungem,
să ne Conștientizăm pe noi înșine.

38) Apare ca fiind Realitate

Conceptul nostru despre Existență,
este reflectarea înșelătoare,
a Energiilor cosmice,
în Oglinzile Paralele sparte,
ale Cunoașterii,
prin care primim darul Iluziei,
ce ne apare ca fiind Realitate,
pe spatele gârbovit al Destinului,
care la rândul lui,
este o frântură de Energie,
care ne este asmiliată,
de Lumina Divină a Conștiinței Universale,
nouă,
și care la rândul ei,
se reflectă,
alături de ceea ce credem a fi Realitate,
în cioburile care au mai rămas,
din Cunoaștere,
dezvăluindu-ne Iluzia Vieții și Morții.

39) Pentru împlinirea Singurătății Nemuririi

Ziduri de Înțelesuri,
nu vor desluși niciodată,

Porțile pierdute,
ale Sensurilor Existențiale,
pe care Adevărul Absolut,
al Divinității Luminii,
l-a deslușit Conștiinței Universale,
în Oglinzile paralele ale Cunoașterii,
înainte ca acestea să fie sparte,
de Evenimentul Primordial,
al Iluziei,
care a ajuns,
să ne clădească și Lumea noastră,
Suferință cu Suferință,
pentru împlinirea Singurătății Nemuririi.

40) Își trag seva amară

E atât de multă pace,
între Coșmarurile acestei Existențe,
încât până și Lacrimile,
au devenit,
Oceane de Iubiri,
pe care navighează Decepțiile,
unei Lumi a Nimănui,
din care fântânile Viselor,
își trag seva amară,
a Apei Iluziilor Vieții Morții,
pe care o bem,

în cănile de pustiu,
ale Destinelor.

41) Fiind unica

Urmele Întunericului,
aduc mai multă Lumină Divină,
decât Luxul Orbitor,
al Catedralelor de Vanități,
prin care poposesc,
Icoanele false ale Virtuții,
la care trebuie să ne închinăm,
Eternitățile Clipelor,
ucise de un Timp,
ce nu este al lor,
ci al Iluziilor Vieții și Morții,
care nu a aparținut,
niciodată,
Iubirii,
pe care o ține cât mai departe,
de pașii Destinului nostru,
fiind unica,
ce ne poate desluși Adevărul Absolut,
despre adresa Străinului Subconștient,
care mai sălășluiește în noi înșine.

42) Lustragiii acestei Lumi

E atâta Moarte,
în fiecare fărâmă de Viață,
încât Iluzia,
nu a găsit nimic mai semnificativ,
decât pe acestea,
ca să le pună,
pe lista de priorități a Existenței,
care-și privește chipul,
în Oglinzile Paralele ale Compromisului,
cu sine însăși,
care ne obligă Destinul,
să le lustruiască,
cu noi înșine,
cât timp vom fi,
Lustragiii acestei Lumi,
ce-așteaptă abătuți,
la colțurile străzilor Nimănui,
pantofii de lux ai Religiilor,
pe care nu trebuie să rămână nici o pată,
din mocirla Suferințelor noastre,
peste care trec,
pentru a-și hrăni cu ele,
Păcatele Originare,
adevărații gardieni ai Deșertăciunii.

43) Fardurile Absurdului

Nașterea este o repetiție a Deșertăciunii,
pe scena prăfuită de Zilele,
ce-și plâng de milă,
spectatorii,
siliți să-și urmeze Destinele,
la piesa plină de Coșmaruri,
jucată de Iluziile Vieții și Morții,
în cinstea Suferințelor,
care plătesc,
cu Lacrimile Singurătății,
dezmățul unui Infern,
căruia îi aparțin,
Clipele noastre irosite,
pe fardurile Absurdului.

44) Tăriile beției zborului

Până și de pe urmele penelor,
unor Zile,
s-au șters Tăriile beției zborului,
către Stelele alcoolice,
ale Timpului Crâșmei de Înțelesuri,
unui Univers al Nimănui,

ce au căzut,
în șanțurile pline de mocirla Întrupărilor,
din Ochii de Cer ai Furtunilor,
Adevărului Absolut,
al Străinului Subconștient,
ce tună și fulgeră,
în turlele Bisericilor de Cuvinte,
la care ne închinăm greșit,
veșmintele Sentimentelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
făurind Religii,
ale unei Iubiri,
pe care nu o vom cunoaște Niciodată.

45) Fericire fără Suferință

Palmele Orizonturilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
cerșesc Sângele Răsăriturilor și Apusurilor,
pe care să-l bea în cănile de pustiu,
ale noilor Zile,
furate din Amintirile Viitorului,
pe care le compromit,
în Ochii Singurătății Nemuririi,
afirmând că ar fi atât de abătute,
încât și acum,
își caută Trecutul,

rupt din Calendarul Suferinței unei Lumi,
care ar aparține,
numai Iubirii unei Deșertăciuni,
care ne alungă de fiecare dată,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
în negurile din Nemărginirile nemângâiate,
ale Sufletelor noastre,
pe motiv,
că ar susține,
că și dincolo de Timpul fals,
al Oglinzilor Paralele ale Iluziilor,
ar exista Nemurire fără Singurătate,
și Fericire fără Suferință.

46) Irosite unui Timp al Iluziei

Profețiile Lacrimii gânditoare,
a Necuprinsului,
Adevărului Absolut,
al Străinului Subconștient,
ne lasă libertatea,
să ne depărtăm de catedralele Vanităților,
pline de sudoarea crimelor,
care au rănit Istoriile unei Lumi,
a Clipelor irosite,
unui Timp al Iluziei,

pentru care se luptă,
Steaua Amintirii Viitorului,
adevăratei Vieți Veșnice,
din Moartea ce este cu totul altceva,
decât Iluzia despre ea,
a cărei Lumină Divină a Întunericului,
e mai strălucitoare,
decât cel mai orbitor Dumnezeu,
pe care ni-l poate închipui Suferința,
sculptată după chipul și asemănarea Lui,
pentru a ne fi dăruită nouă.

47) Pe sufletele Iubirii noastre

Cât de apăsătoare,
poate fi Lacrima Zidului,
care desparte Urmele Amintirilor,
de Pașii Cuvintelor,
care le-au dat viață,
în Zodiile fără Zile,
din care ne-am făcut,
Promisiuni pe care le-am colorat,
cu Sentimentele atâtor trăiri,
încât până și Curcubeul Viselor,
s-ar fi simțit prea sărac,
de-atât de multă intensitate și diversitate,
a Luminii Divine,

a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
pe care o desenam,
pe sufletele Iubirii noastre.

48) De când am căzut

M-am întâlnit cu Zeița Timpului,
la răscruce de mine,
ca să o întreb,
câtă Eternitate,
mi s-a ofilit,
pe fruntea Iluziilor Vieții și Morții,
de când am căzut,
sub forma Lacrimii,
unui Cuvânt al Facerii,
pe care nici un Înțeles,
nu vroia să-l recunoască,
în fraza sa,
la care mi-a răspuns,
arătându-mi adresa Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care locuia acolo,
doar de o frântură de Clipă,
din Eternitatea Timpului Cosmic,
al Iubirii,
care m-a zămislit,

și care va fi acolo,
pentru totdeauna.

49) Ni se dădea cu rația

Răpus,
de Zidurile grele ale Depărtărilor,
dintre Bisericile Cuvintelor,
pe care ni le-am rostit,
Eternității Sentimentelor,
care se ascundeau atât de adânc,
în fântânile secate,
ale sufletelor noastre,
încât până și Apa,
Iluziilor Vieții și Morții,
ni se dădea cu rația,
unei Suferințe,
al cărei sens era,
că doar Iubirea,
poate înfrânge Deșertul,
care ne usca Privirile,
sub soarele arzător,
al Deșertăciunilor atunci când,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ne-o cerea.

50) Aceluiași Dumnezeu inconștient

Părăsiți de Visul,
unui Dumnezeu inconștient,
a cărui Creație a rămas de izbeliște,
încercăm,
să ne croim propriul Paradis,
aflând cu stupoare,
că în rețeta facerii acestuia,
intră atât de mult Infern,
încât Lumea noastră,
nu l-ar putea duce,
motiv pentru care,
i-am jurat credință,
aceluiași Dumnezeu inconștient,
știind câte a îndurat,
pentru colțul de Paradis,
din interiorul Infernului,
pe care ni l-a creat,
ca să existăm,
doar fiindcă se simțea atât de singur,
în imensitatea Nemuririi Sale?

51) Aripi de Ceruri

Vrăjit de Ochii bolții înstelate,
a Inimii tale,

am decis să zbor,
peste Orizonturile pleoapelor,
care ni se deschid,
odată cu porțile Cuvintelor,
a căror rugină,
a început să ningă cu Întrebări,
peste Visele troienite cu Eternitate,
ale căror Aripi de Ceruri,
tocmai ni se deschiseră,
ca să putem zbura,
liberi peste noi înșine,
până când vom rămâne,
pentru todeauna,
în Steaua Destinului,
din Amintirile Viitorului,
Nemuririi.

52) Primul și cel din Urmă Altar

Nu există măreție mai mare,
decât frumusețea și pacea,
Întunericului Luminii Divine,
la care se închină Eternitatea,
de dinainte de orice Creație,
fiind Energia Cosmică Primordială,
a Gândului,
din Cuvântul Facerii,

Iubirii,
la care ni s-au închinat îngerii,
Sufletelor noastre,
considerând-o,
Primul și cel din Urmă Altar,
al Adevărului Absolut,
al Existenței.

53) Dumnezeul Răstignirilor

Am devenit,
Lumânări ale Durerii,
aprinse pe altarul Deșertăciunii,
la care ne îngenunchează Destinul,
rupându-și și ultima fărâmă de Libertate,
din trupul Cuvântului Făgăduinței,
la umbra căruia ar fi trebuit,
să crească Pomul Cunoașterii,
Păcatelor noastre Originare,
lăsat să se usuce
în deșertul fără margini,
al Catedralelor Vanității și Orgoliului,
unei Ierarhii a Sfinților,
unor Iluzii ale Vieții și Morții,
lipsite de Iubire,
pe care Dumnezeul Răstignirilor,
nu a prevăzut-o,
în rețeta Creației Sale.

54) Întunericul Primordial

Nu există,
strălucire mai mare,
decât acea a Întunericului Primordial,
în care ne regăsim,
alături,
de întreaga Divinitate,
Pace,
Liniște,
Forță și Profunzime,
a Luminii Divine,
Sensul Sacru,
al propriului Sine,
care ne va ilumina Cuvântul Facerii,
aducându-ne Ziua fără de sfârșit,
a Adevărului Absolut,
al Nemuririi,
realizând,
că oricât de strălucitor ar fi fost,
Soarele față de Țărâna Întrupării,
orice Zi pe Pământ,
era luminată,
doar de Întunericul Suferinței,
față de Întunericul Fericirii,
de dinainte de Timp,
de aici.

55) La sânul Suferinței

Nu există Întuneric Primordial,
sau Dumnezeu Singur,
decât dacăCreația acestuia,
a Iluminat greșit,
Gândul vreunui Cuvânt,
al Facerii,
rupând Eternitatea,
pentru a aduce Iluzia Morții,
ce va naște Iluzia Vieții,
la sânul Suferinței,
de a despărți,
Adevărul Absolut,
unul și indivizibil,
de propriul său Sine,
Nemurirea.

56) Să privim detașați

Rece și inertă,
ne învăluie,
Floarea Zâmbetului,
din colțul gurii veninoase a Virgulei,
în care ne scăldam,

Destinele istovite,
prin cojile de Vise,
aruncate cerșetorilor de Gânduri,
grele și apăsătoare,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
în care se zămisleau,
pe gheața Sentimentelor noastre,
atât de alunecoase,
Speranțele,
încât cădeau,
lovindu-se rău,
de fiecare dată,
când ne întâlneam,
pe faleza Privirilor,
aplecate spre marea învolburată,
a nehotărârilor,
unde încă mai naufragiam,
doritori să ne atingem Țărmurile,
de unde să privim detașați,
Iluziile Vieții și Morții.

57) Lacrima Adevărului Absolut

Ești atât de sălbatică,
Iubire,
încât ai rupt toate lanțurile,
Cavourilor unor Cuvinte,

ce vroiau să te răcorească,
cu morga lor lipsită de respirație,
profundă și seducătoare,
pe care ar fi dorit să o schimbe,
cu aerul tare al înălțimilor tale,
pe care nu ajung,
decât atât de puține,
Gânduri,
încât până și Lacrima Adevărului Absolut,
a ajuns să se întrebe,
dacă poate naviga pe tărâmurile tale,
ca în cele din urmă să te găsească pe tine,
ascunsă în Sufletul ei,
de unde n-ai mai ieșit vreodată,
știind că fără ea,
nu vei putea răzbi,
prin deșertul fără margini,
al Iluziilor acestei Lumi.

58) În Orbitele Zodiilor

Depresii rănite și singuratice,
abia se târăsc,
spre porțile ferecate,
ale Bisericilor unor Cuvinte,
strigând surd,
la Icoanele Viselor dezrădăcinate,

din Adevărurile false,
ale Istoriilor însingurate,
roase de invidiile Orizonturilor,
blestemate să se piardă mereu,
pe străzile pustii ale Ochilor căzuți,
în Orbitele Zodiilor,
Cerului Strigătului orb,
din Calendarul Dorului etern,
al Iluziilor Existenței,
unui Dumnezeu,
lipsit de Iubire.

59) Drept camătă

Piatra amară a Sufletelor,
sculptată de cănile de pustiu,
pe care ni le beau,
drumurile Destinelor,
a ajuns să fie vândută de Iluziile Existenței,
oricărui poate să peticească cu ea,
Icoanele Sfinților Cămătari,
ai Promisiunilor,
de pe Altarele părăsite ale Viselor,
din ce în ce mai ruinate,
care s-au dovedit a fi deșarte,
încât pentru orice Speranță,
fie ea cât de amărâtă,

au ajuns să ne ceară,
drept camătă,
Orizonturi întregi,
de Absurd și Deșertăciune,
deși nu mai aveam cum să le făurim,
pe care să-și clădească,
Viitoarele Biserici ale Cuvintelor,
Nimănui.

60) Lacrimă a Fericirii

Printre petalele,
de Lotus al Amăgirilor,
din această Lume,
am reușit să recunosc,
floarea Zâmbetului tău,
Iubire,
a Întunericului Orbitor,
Înțelept și Profund,
al Luminii Divine,
Lacrimă a Fericirii,
din care mi-am împletit,
un colier de Vise,
pe care să-l așez,
la gâtul Stelei Adevărului tău Absolut,
spre care să-mi îndrept Pașii,
Amintirilor din Viitorul,

în care existam împreună,
ținându-ne de mâna Destinului,
Iubirea.

61) Minciuna și Falsul

Atunci când s-a spart,
Oglinda Sacră a Cunoașterii,
Evenimentul Primordial,
a devenit Dumnezeul,
întregii Iluzii,
în cioburile căreia,
și-a tăiat venele Timpului,
eliberându-l într-o Lume,
care nu era încă creată,
și lăsat să își ia Absolut,
orice formă dorește,
chiar și pe aceea de Adevăr,
și iată că astfel s-a născut,
Minciuna și Falsul.

62) Gol de Iubire

Șoaptele Orizontului,
cutremură Noaptea,
cu secretele sale,
dezvăluite Cimitirelor de Cuvinte,
ale trupurilor noastre,
cuprinse de convulsiile Zâmbetelor încremenite,
ale Deșertăciunii,
pe care o așternem,
pe pleoapele grele și reci,
ale Viselor,
care ne înconjoară,
cu respirațiile de gheață,
a Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne-au fost predestinate,
de către falsul Creator,
gol de Iubire.

63) Unde ne vom pierde

Riduri nebune,
pierdute prin ospiciile Cuvintelor,
ne încărunțesc Clipele,
răpuse de ironiile unui Timp,
al Neînțelesurilor,

care ne-au cuprins Privirile,
pierdute,
de propriul Destin,
la zarurile măsluite de către Moarte,
ale Despărțirii,
unde ne vom pierde,
pentru totdeauna,
pe tejgheaua Deșertăciunii,
pe noi,
de noi înșine.

64) Așternuturi cât mai călduroase

Riscuri,
decăzute din drepturile părintești,
ale Desfrâului,
din care ne-am făurit Lumea,
așternuturilor cât mai călduroase,
pentru Iluziile Vieții și Morții,
pe frigul fără asemănare,
al Cuvintelor înghețate,
în care ne sunt obligate,
Inimile Viselor,
să-și scalde trupurile Sentimentelor,
încremenite,
printre gratiile Privirilor,
ce nu pot trece mai departe,

de propriile orizonturi descompuse,
ale Gândurilor.

65) Reprezintă un nou început

Atât de singure,
Urmele Cuvintelor,
ne leagă Privirile,
descompuse ale Viitorului,
de Timpul încremenit,
care s-a surpat peste noi înșine,
în Prăpastia fără margini,
a Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne-a alunecat Destinul,
căzând fără oprire,
încât nici o Iluzie a Existenței,
nu vrea să-l lase,
să se lovească,
de capătul Singurătății,
pe care-și așează frunțile,
Răsăriturile triste,
ale noilor Zile,
care sunt atât de neîndemânatice,
încât niciodată,
nu știu,
că ele reprezintă,
un nou început.

66) Trupurile Neputințelor

Zâmbete rupte,
din Norii Cerului bolnav,
al Disperării,
ne stropesc cu Lacrimile Amurgurilor,
care și-au pierdut Visele de peste zi,
încât nu mai pot să ne povestească nimic,
din Viețile noastre,
răstignite pe frunțile pline de sudoare și riduri,
ale Viselor,
pe care le-au încătușat atât de strâns,
Iluziile Vieții și Morții,
încât nu au voie să alerge mai departe,
de propria lor închisoare,
care a devenit de când e Lumea,
Trupurile Neputințelor noastre.

67) Agonii reci

Spune-mi,
câte Agonii reci de Neputințe,
ai reușit să arunci,
peste gardurile descompuse de Amintiri,
ale Orizonturilor nepăsătoare și tăioase,

care și azi mai bat în Inimile Singurătății,
stârnind furtuni de Clipe,
în fiecare Noapte a Gândurilor abătute,
care ne încorsetează,
nesfârșirea ochilor Luminii Divine,
în care ne pierdeam,
îmbrățișând Eternitatea Clipei unei Iubiri,
a cărei Privire,
acum,
ne sfredelește adânc,
Prăpastia Despărțirii,
pe care a creat-o Hazardul,
unui Creator al Nimănui,
în Lacrima din noi.

68) Din Urmele Amintirilor

Vise dispărute,
până și din Urmele Amintirilor,
răscolesc drumurile pustii,
ale Zidurilor de Cuvinte,
care închid în spatele lor,
Eternitatea Clipei,
făcută să reziste pentru Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
căruia îi este predestint Destinul Libertății,
de a sfida Iluziile Vieții și Morții,
în care ne înveșmântăm Privirile,

după ultima modă,
a unui Dumnezeu,
indiferent de noi înșine.

69) Pe asfaltul negru al Morții

Mi-am zgâriat Existența,
cu gheara timpului neiertător,
al Privirii tale,
pe care am înțeles-o,
doar atunci,
când haitele de Zile turbate,
au sosit să ne sfâșie,
cu colții Răsăriturilor însângerate,
Iubirea,
care ni s-a prăbușit,
pe asfaltul negru al Morții,
din noi,
pe care nu-l vor mai călca,
pașii Clipei noastre,
strigând surd,
din Lacrima Cuvântului,
în care ni se înecase,
până și Agonia,
de a rămâne împreună.

70) Pradă Singurătății

Vorbele goale,
pozează,
pentru paginile deocheate ale Destinelor,
dezvelindu-și nurii Înțelesurilor,
pe care suntem obligați,
să le adăpostim,
în palmele muncite de atâtea bătăi,
ale Inimilor unor Cuvinte,
pe care nici una dintre Zilele înfumurate,
ale Plăcerilor,
nu vor să le primească,
în Visele lor,
lăsându-le în cele din urmă,
pradă Singurătății.

71) Întârzie să apară

Așteptăm în aglomerația de Vise,
Zâmbetul Iubirii,
care întârzie să apară,
și în gara Ploilor,
Iluziilor Vieții și Morții noastre,

chiar dacă,
fiecare dintre noi,
ne ținem Umbrelele Inimilor,
cât mai strâns,
la piepturile Speranțelor,
din ce în ce mai ude,
de stropii fierbiți ai Lacrimilor,
care ni se preling,
din ochii Cuvintelor,
care și-au pierdut,
Lumina Divină,
într-un grav accident,
de Destin.

72) Nu mai au nimic de spus

Atunci când Lacrima,
nu mai are nimic de spus,
nici Ochii Luminii Divine,
nu mai pot străluci,
în Zâmbetele Răsăriturilor,
care se lasă grele și apăsătoare,
peste respirațiile Cuvintelor,
strivindu-le,
cu trupurile lor masive,
de Vise neîmplinite,
turnate în cănile de pustiu,

și apoi sorbite cu nesaț,
de buzele reci și stafidite,
ale Speranțelor,
care nici ele,
mai au nimic de spus,
Destinelor.

73) Întunericul Singurătății unei umile Virgule

Mi-am rupt până și Orizontul,
în fâșii de Speranțe,
pe care să le agăț,
în pomul vieții unor Cuvinte,
pentru a le împodobi,
cu Visele mele despre Fericire,
la care n-am mai reușit,
pe urmă să mă cațăr,
atât de sus,
le atârnasem,
urcat fiind pe treptele unor Zile,
care mi-au fost furate,
de Întunericul Singurătății,
unei umile Virgule,
ce nu reușise să înțeleagă,
la ce le mai foloseam,
odată ce pașii Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,

al Iubirii,
mă puteau duce,
oriunde aș fi dorit,
dacă părăseam Iluziile Vieții și Morții?

N-am mai știut ce să-i răspund,
Niciodată.

74) Nu vor mai lăcrima cu sângele Cuvintelor

Rădăcini de Amintiri,
scoase din țărâna întrupărilor noastre,
spre a fi replantate,
în pașii reci și indiferenți,
ai altor Răsărituri,
care nu vor mai lăcrima,
cu sângele Cuvintelor,
prelinse,
pe Inima Iubirii noastre,
ce bătea ora exactă,
a Eternității Clipei,
la care ne închinam,
Privirile,
Rădăcini de Amintiri,
ce vor rămâne aruncate,
undeva într-un capăt,
de Uitare,

pe unde vor trece undeva-cândva,
pașii vreunei Indiferențe,
care le va admira fals,
uscăciunea obrajilor scorojiți,
pe care nu-i va mai lua Nimeni vreodată,
de mână,
pentru a alerga cu ei,
către nesfârșirea unui Sărut,
pe care s-au imprimat chipurile noastre.

75) Dorul Zilei

Promisiuni,
stinse pe altarele Privirilor decăzute,
în dizgrațiile Destinelor,
ale unor Nori de Cuvinte,
apăsători și indiferenți,
ce ne spală pașii Amintirilor,
hărțuite de un Prezent,
al Nimănui,
care s-a așezat,
și la masa Sufletelor noastre,
lovindu-ne Clipele,
cu palmele roase,
de Dorul Zilei,
când eram împreună.

76) Ai cărui Pași

Resturi de Inimi frânte,
zac aruncate,
pe maidanul Amintirilor,
de la marginea Cimitirelor de Cuvinte,
care nu mai aveau nimic să ne spună,
atunci când Răsăriturile au înțeles,
că pleoapele Zielor au devenit prea grele,
ca să ne mai privească în Ochii nesfârșitului,
Iubirea,
ce și-a mutat adresa,
în calendarul altui Prezent,
ai cărui Pași,
nu ne mai pot aduce alături,
Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
care până acum ne unea.

77) Zadarnic zarurile

Firimituri de Sentimente,
presărate pe Orgoliile Timpului,
dau gustul amar specific,
Lacrimilor unei Amintiri,
pe care am regăsit-o,
le ruleta unui Destin,

încercând să arunce,
zadarnic,
zarurile,
despre care știa că sunt măsluite,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
crezând că ne va recâștiga înapoi,
Iubirea.

SORIN CERIN
- ÎNCEPUT ȘI SFÂRȘIT-
-Poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și

aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

SORIN CERIN
- ÎNCEPUT ȘI SFÂRȘIT-
-Poeme filosofice-

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia", care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane", în acelaşi articol din „România literară", în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează" acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment", „mici disperări" şi „mici gîndiri". Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat". Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează și vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile

existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una și aceeași copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei și din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispășească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una și aceeași temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se

aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa", ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…". Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…". Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…" şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective", şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…". Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii

contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înțelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

SORIN CERIN
- ÎNCEPUT ȘI SFÂRȘIT-
-Poeme filosofice-

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină", din care, plecată, fiinţa căzută în „neant", mai are șansa de a fi sortită „Eternităţii". Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire", „Dumnezeu", „Biserică", „Absurd", „Clipă şi Eternitate", „Tăcere" şi „Moarte", poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor".
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb".
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant și blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu

Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâșie, în pustia gândului și a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veșnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-și drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei", la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse "la capăt de hotar " -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, "pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deși exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-și aerisești cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O

apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (și distorsionantă în același timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite neliniști -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986